

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΔΑΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 24 Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΤΑΓΑΡΙ

στὸν ώμο τὸν ἐδία ἔνα Σιβητικό πρωὶ πρῷ—
πᾶνε διὸ τρία χρόνια ἀπὸ τότε — νὰ κατε—
βαίνῃ βιαστικὸς ἀπὸ τὸν δῆν Πανεπιστημίου.

— Ήσύ πάς, μιῳδὲ Σπύρου; τὸν ἔρδωντο.
— Σιβητικό εἶνε, μωρὸς εἶπε. Βγάκα κ' γῶ,
μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους λιακονιαρέους, νὰ δικονέψω γιὰ τὸ Διάκο!

— Καὶ στὸ ταγάρι μέσαι;

— "Α! στὸ ταγάρι ἔχω τὰ ποιῆματά μου!

Καὶ πάσι νὰ τὰ πουλήσω, μὲ παρακίλαια, μὲ
τὸ ζύρι, ἕτοι γὴ νὰ ξεσκλαδώσω τὸν ἀν—
δριάντα τοῦ ἱδροῦ τῆς "Αλαμάνας!..

Κι' αὐτὸς, μιᾶςτια αὐτὸς, ὁ ποιτηὸς δὲ
ἔνθουσιώδης κι' ἡ ἀνειροκέπος, μὲ τὸ ταγάρι
στὸν ώμο, ἔγγριτε σπίτια καὶ μαγαζιά, εἴδι—
κόνεψε κιριολεκτικῶς, πουλῶντας τὰ τρα—
γούδια του, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ρέστια στὸν
γλύπτη, γιὰ νὰ ξεσκλαδώσῃ ἀπὸ τὰ ἄνηλια
ὑπόγεια τὸν ἀνδριάντα, τοῦ διοῖον τόσες χι—
λιάδες Ελλήνων μὲ ζητωκραυγὲς καὶ χειρο—
κροτίματα ἔωτασαν χθὲς τὰ ἀποκαλυπτήρια.

Νὰ εἴτηθε βέβαιοι, πῶς χωρὶς τὸ ταγάρι
τοῦ Σπύρου τίποτε δὲν θὰ γεινότανε κι' δὲ
ἀνδριάς θὰ ἔμενε ἀκόμη σκλαβιώνεος. Αὐτὸς
τοῦ ἔδωσε τὴν ἐλευθεριὰ, αὐτὸς ἔσωσε τὸν
γλύπτη, αὐτὸς μᾶς ἔξεντροιτες ὅλους μας,
οἱ διοῖοι δὲν ἔκατωρθιότανε ἐπὶ τόσα χρόνια
νὰ δώσουμε τὰ λίγα λεπτά, διὸ τρεῖς χιλιά—
δες. Θιρρῶ, σκότω, ποῦ ἔλειπν.

... Τὸ ταγάρι τοῦ Σπύρου τὸ ἐλπιδόνισαν
οἱ διογγανωταὶ τῶν ἔορτῶν τῆς Λαμίας καὶ
τὸν ποιτὴν, ποῦ ἐδιακόνεψε γιὰ τὸν Διάκο,

μὲ κανένα καὶ γωρίζεται ἡπὲρ ἔκεινο, ἐπειδὴ τὸ αἰσθή—
ται νὰ βαρύνῃ τὸ γέρει τῆς).

ΤΗ ΤΡΕΛΑΗ. "Α. πεθίνει, κι' ςτὸς πεθίνει..."

ΒΕΛΤΡΙΚΗ. "Οχι, ζη... Δὲν τὸν βλέπεις:

ΤΗ ΤΡΕΛΑΗ. "Εννοιώσε γὴ μὲ τὸν ζηρά τὸ βά—
ρος τοῦ ουράνου ἐπάνω τὸν γέρει μου..."

ΒΕΛΤΡΙΚΗ. "Οχι, ζη... Κύτταξε του! Δὲν τὸν βλέ—
πεις! Είναι δὲν εἶναι ἀπέναντι του δὲν τὸν βλέπεις:

ΤΗ ΤΡΕΛΑΗ (τσολή, ἡπὲρ τὸν τσόρο). Ποιδι: Τὸν
Ιούλιον; Ηοίς εἶναι δὲν εἶναι ἀπέναντι μου:

ΒΕΛΤΡΙΚΗ. "Ο δέσπος... Ο Ιωνίνος... Δὲν τὸν
βλέπεις τοῦ! Κύτταξε του! Κύτταξε του κακή!

ΤΗ ΤΡΕΛΑΗ. "Ο δέσπος: Γιατὶ δὲν ἔχεις;
Γιατὶ δὲν: Τὸν μάτια της, ποῦ ζειν σὸν γαμένα. προ—
στηλιονταὶ πάλιοι ἀπόλινα, στὸν μὲ γῆ τὸν ζεφρότι: φρε—
νικαλένους τύρφου. Οπισθογραφεῖ, ἐνῷ μαζῆ ὑπὲρ τὸ γέρει
τῆς τὸν γέρει τοῦ τὸν γατικόνους κυττάζε—
τὸν γέρει, μαζῆ, κι' ἐπάνω ἔδη κι' ἔκει τὸ σῶμά της
καὶ τὸ κυττάζει σὸν τὸν γέρει τοῦ γεννήτορος πλειά—
κράντο. Η ταττάνη τὴν παρατείνει.

Γιατὶ δὲν: Γιὰ νὰ τὸν ζευκάρει: Γιὰ νὰ μοῦ τὸν
χρηστός: Γιὰ νὰ τὸν βάρη τὴν γηράτερη του. . . Ετσι. ἔτσι:
τὴν ματιά του, γωρίς μένα, γωρίς μὲ τὸν γέρει κάκη!
"Ολο τὸ κάκη εἶναι ἐπάνω μου... εἶπα: δηλ., παπαγάρενη
κι' επάνω. Βλέπετε, ζειτε τὸ γέρει μου, τὸ μαστότοι
μου, τὸ στήθος μου, τὸ μαλλί μου... "Εμπινα παγιμένη

δὲν τὸν ἐπροσκάλεσαν ἐπισήμως, δὲν τοῦ ἀ—
νέθεσαν νάπιγγειδή δυσδιάστη—
μοι, ἀν καὶ εἶχε κατακτῆσει τὸ δικαίω—
μα αὐτό.

Τὸ χρονικτοριστικῶτερον διμος εἶνε διτὶ τὸ
θιαματουργὸ ταγάρι τὸ ἐλπιδόνισε καὶ δι—
γκύπτης, ὁ διόποις εἰς ἔνα γράμμα εὐχαριστή—
ριον ποῦ ἔπιμοσίευσε προχθές, ἀνέφερε δῆλους
δισοὺς «ένηργησαν, συνειργήσθησαν καὶ πο—
κίλως τὸν συνέδημον δραματικὸν» καὶ μόνον
τὸν Ποιτηὸν παρέλειψε. Καὶ στὸν περίστα—
τον αὐτὸν, οὐδὲν μόνον τὸν γλύπτην ἔβαλε
κατὰ τὴν χωριατικὴν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἔορτῶν.

ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙ

λέγουν τὴν ἔσωσε ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ ἀνδριάς του
Διάκου, ἀφοῦ δὲ καὶ Δηλιγιάννης δικαιολογούμενος
στὸν Ιεροτίλεα γιὰ τὴν παρατεινομένην ἀργίαν τῆς
Βουλῆς, εἶπε διτὶ δὲν είμπορει νὰ ἐπανα—
λάβῃ πόρο τῆς Δευτέρας τὰς ἐργασίας της, διότι δὲ
Ράλλης μετέβη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Βουλῆς,
στὴν Αρμένη γιὰ τὸ πολεμαλυτήρια.

"Αν ἔως τῶρις δὲ καὶ Δηλιγιάννης ἐπεκαλεῖτο
εἰς κάθε περίστασιν τὰς σκιάς τῶν προγόνων, ἀπὸ
τῶρις καὶ εἰς τὸ ἔξης θὰ μπορεῖ νὰ ἐπικαλεῖται
καὶ τοὺς ἀνδριάντας τῶν προγόνων, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ
μετεβλήθησαν εἰς ὑποστηρικτὰς καὶ κομματάρ—
χας του.

ΜΠΡΑΒΟ

στὸν κ. "Αποστολίδην τοῦ Βάλου. "Οχι διότι ἀπε—
ράσισε νὰ ἴδει τὴν μηνημεῖον στοὺς ἐν Ιελεστίνῳ πε—
σόντας, ἀλλὰ διότι τὰ χρήματα, τὰ παπιτούμενα
γιὰ τὸ μηνημεῖον αὐτὸς, ἐσκέφθηκε νὰ τὰ συλλέξῃ δὲ
διδιος, μὴ ἐμπιστευόμενος τὴν ἐργασίαν αὐτὴν εἰς
ἐπιτροπήν, δὲν ἔποικη θὰ είχε πουράχιο νὰ δικιανίσῃ
τὸ ζήτημα, δηπος εἰς παρομοίας περιστάσεις συμ—
βαίνει πάντοτε.

Μόνος του ἐνεπνεύσθη τὴν ἴδειν καὶ μόνος του
ζητεῖ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Θαρρεῖτε, πῶς δὲν
θὰ ἐπελείωναν καὶ σύντομα κι' εῦμορος δόλες οἱ
δούλειες στὸν τόπο μας, ἀν ἔλειπναν οἱ τομελεῖς
καὶ ἀμελεῖς ἐπιτροπές καὶ μόνον μονομελεῖς κα—
τητίζοντο πάντοτε:

ΠΑΡΑΛΟΓΩΤΑΤΟΙ

οἱ σέδοι μερικῶν μήπως οἱ Μούλγαρι ήλθαν καὶ ἐδώ
νὰ καταστρέψουν τὴν Βουλήν μας καὶ τὸν Ηαρή
νῶν.

"Ἐρωτηθεὶς ἐπισήμως δὲ κ. Γεννήσερλης καὶ οἱ
λοιποὶ ἀρμόδιοι ἀπό την πόλην πῶς οὕτε δὲ Ηαρήνων εὐ—
τυχῶσιντες η Βουλή μης διαστύχως διατρέχουν κα—
νένα τέτοιον κίνδυνον.

Πιά καλὸ δύμως καὶ γιὰ κακὸ δὲν θὰ εἴλαπτε
ἄν οι πατριῶται, ποὺ ἔξακολουθοῦν νὰ ἔργουν τὴν
τρομάρα αὐτὴ, κατέκτησαν ἔνα σόμα πολιτοφύλα—
κῆς κι' ἀνελάμβαναν οἱ ἔδιοι τὴν νυκτερινὴν δίδιας
φρούριον τοῦ Ηαρήνωνος.

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ

Ναούμ Ρούκας, πῶς μᾶς ἀπεκάλυψε μία 'Αιγαϊκὴ
έφημερίς, τὴν πρώτην φοράν ποὺ συνελήφθη ἐδῶ
ώς ὑποπτος ἀπὸ τὰς ἀγάρας, ἀπελύθη, «τὴν μεσολα—
βήσει εἶνας βουλευτοῦ μας» διότι καὶ αὐτὸς καὶ
συγγενεῖς του διαθέτουν πολλοὺς ψήρους κατὰ τὰς
έκλογάς.

Κανένα βεβαίως δὲν θὰ εἴπησε νὰ ἀποκάλυψε
αὐτή, ἀφοῦ κανεὶς δὲν θὰ ἔτοι τόσο μωρὸς
ώστε νὰ πιστεύῃ διτὶ οἱ βουλευταί μας πρέπει νὰ
ἀφήνουν ἀπροστάτευτους ἔκεινους οἱ ὄποιοι: ἐνῷ δικα—
θέτουν πολλὲς ψήρους ἐδῶ, ἔτυχε ἐξ ἀπλῆς συμ—
πτώσεως ἢ καὶ ἐξ ἰδιοπυρκαρασίας, νὰ δικαίητουν καὶ
μερικὲς βρύμεις στὴν Μακεδονίαν.

Μήπως δὲ κ. Ρούκας καὶ οἱ συγγενεῖς του φηρί—
ζουν μὲ βρύμεις καὶ δημοσίες μὲ σφρισίδια, καθὼς καὶ
οἱ φροντοφύλακες πολίται;

ΟΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ

ἀκόμη δὲν μείνη στὴ γάρχαν μας δὲ κ. Τρουφρίδης καὶ
θὰ γεινῃ ὀρισμένως δὲ θηρικός μας ποιητής.

Μετά τὸ ποιημά του στὴν «Σημαίαν» μας τὸ
θηριον μετέφρασε δὲ κ. Κλήχος κτλ., νέον ποιητή,
θηρικής θρήνης καὶ αὐτή, κατεσκεύασεν δὲν θηρικής
Γαλάτης, τὸ «Φιλί τῆς Ξανθῆς», τὸ ὄποιον ἐνε—
πνεύσθη ἀπὸ τὴν 25ην Μαρτίου καὶ τὸ ἀπήγγειλε
προχθές στὸ 'Ωδεῖον.

Τὰ ποιήματα καὶ τὰ δύο, δὲν ὑπάρχει ἀμφισ—
τολα διτὶ δὲν ἐπηλεγγαρθήσαν στὸ «Φιγκρώ» καὶ
στὶς ἄλλες Γαλλικές ἐρημερίδες, συνοδευόμενα μὲ
τὴν ἀπαράτητη σημείωσιν διτὶ δὲ κ. Τρουφρίδης δὲν
πληρώνει τοι γι' αὐτή, δηπος δὲν πληρώνεται καὶ
γιὰ τὴν πειθαρχεῖτον διδασκοτίαν του. Ιορδάνη
μόνον ἐκπατούταδεχαγμον ἀποζημίωσιν καθὲ μέρα, δι—
ξιδικης κατοικίας, προφῆτες, παροπτάδας καὶ ἐμπνε—
σεως.

φύσες γι' ψλέθρες του καὶ τὶ φλογερεῖ! "Ολο τὸ ἔδειρη
ἐπάνω μου, ἐπάνω στὸ σῆμά μου καὶ ἐπάνω στὴν ψυχή μου,
ἔως στὴν τελευταῖς σταγόναν" καὶ τὸ ζητοιο σύδη—
σμα ποὺ μοῦ ἀνέβανε στὸ στόμα, τὸ ἔπιγραχο ἐρήμο γιὰ τὰ
δέντρα μου ποὺ ἔτριζαν, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀκουγε κανεὶς, γιὰ
νὰ μηδὲν ἔργετο κανεὶς νὰ μοῦ τὸ ἀρπάξῃ ἐπὶ τὸ γέρει
μου, νὰ τὸ ξειη τοῦ οὐρανοῦ διατρέψῃ... Ήεῖτε, "πεῖτε
στὴ μητέρα διτὶ αὐτὸς ἔνων έκκηνο" πεῖτε της νὰ μὴ μὲ
καταραθῆ! Καὶ πεῖτε της, ποῦ αὐτὸς ήταν τα σχεδίου μὲ
γράφη, μόντε τὸ τραμακτικὸ πνεύμα στὸ Κεστί σίρι, ἀπόμη,
ζωτανό, ξέρηη παλλήμενο, ξέρηη θηλημονέ